

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXX. ročník

číslo 3/březen 2024

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Něco o půstu	18
Staršovstvo		20 dní v Maripulu	19
Zápis z 847. schůze 4. 3. 2024	3	(recenze filmu)	
Sborové shromáždění 17. 3. 2024	4	Malé zlo taky zlo	20
neboli mnoho dílčích zpráv,		Obtížení slávou potřetí...	21
které si můžete přečíst		Esej na pokračování	
Byli jsme – SDM a Barrandov	13	Váha slávy	
aneb dvě „mimobranické“ a přesto		Taizé	23
branické bohoslužby, které se nás		(pozvánka a program)	
týkaly, jakož i text kázání sestry fa-		Jak byla má modlitba vyslyšena	25
rářky Jindřišky Buttové		vzpomíná Petr Bísek	
Branka jara	16	Kontaktní informace, tiráž	27
Doplňovačka a Nevděčníci			

EDITORIAL

První neděle v měsíci zpravidla znamená, že se už blíží uzávěrka Brány, ale také bývají rodinné bohoslužby a s nimi i naše pravidelné hraní. Můj bratr Dáňa píše aranže pro seskupení nástrojů, která se tu kterou rodinnou nedělí sejdou, a já jsem se svým saxofonem už dlouho hraní nevynechala. Vždycky se těším, hudba mi dělá upřímnou radost. Je to pro mě krásný a přirozený nástroj, jak chválit Boha.

Stejně tak moc ráda hraju na kytaru a zpívám na táboře Pecka. Poslední roky je to jediné období v roce, kdy kytaru vůbec vezmu do ruky, ale o to jsem raději, že mě k tomu aspoň jednou za delší čas něco donutí. Moc ráda také vyrábím, tvořím a díky táborovým dopoledním programům s dětmi si pro to konečně najdu příležitost a čas. Ráda píšu, ale po ukončení gymnázia, a s tím i povinných slohových prací (na medicíně jsem měli za pět let zadanou jednu jedinou) jsem se k pravidelnému psaní dostala až s prací na Bráně, byť se jedná jen o krátké úvodní texty každého čísla.

Vidím velký smysl ve službě sboru, ale také vím, že aby člověk mohl dávat, musí mít také mít kde brát. Toto číslo je plné výročních zpráv za jednotlivé aktivity, které u nás v Braníku probíhají. Je úžasné, kolik tady máme lidí, kteří pečlivě a obětavě slouží našemu sboru.

Jste skvělí. Věřím, že z toho má Pán Bůh radost a moc doufám, že ve službě nacházíte radost také vy.

Milí bratři a sestry,
přeju vám krásné březnové čtení!

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 847. schůze (4. 3. 2024)

Staršovstvo se v pondělí 4. 3. sešlo na pravidelné 847. schůzi.

Přítomni byli Tomáš Bedrník, Lukáš Drápal, Tadeáš Friedrich, Lída Holá, Lubor Kolář, Míša Mazná, Jarda Pechar, Tomáš Plhák, Marie Procházková, David Slabý, Jana Stralczyňská a on-line i churavý kurátor Jeroným Zvánovec.

Po úvodní písni a duchovním úvodu, který si připravili podle hesel Jednoty Bratrské Jarda Pechar a Lukáš Drápal, jsme se věnovali diskuzi o aktuálním stavu

sboru. Staršovstvo si uvědomuje, jak náročným obdobím sbor prochází a jsou mu známy různé výhrady k tomu, co se dle některých členů mělo udělat jinak. Stále platí nabídka osobních rozhovorů, které pomáhají vzájemné výměně názorů i většímu vzájemnému pochopení. Staršovstvo si moc váží i slov podpory, která od členů sboru přicházejí.

Vyslechli jsme informace o finanční situaci sboru, o změně pojistných částek na kostel i Even. Dobrá zpráva je, že nám i přes růst cen energií poklesly platby za plyn + elektřinu. Náhrada akumulčních elektrických kamen plynovým kotlem byla zjevně dobrým řešením.

Připravujeme se na výroční sborové shromáždění, které proběhne 17. 3. Je toho hodně, co je třeba připravit. Proběhla revize členů sboru (k nahlédnutí v kanceláři), řeší se kandidatury na revizní komisi, zprávy o činnosti a další přípravné práce.

V neděli 10. 3. náš sbor navštíví bratr David Nečil, který je kandidátem na nového faráře na září příštího roku. Povede bohoslužby a poté se sejdě jak se členy staršovstva, tak i s dalšími zájemci k rozhovoru a diskuzi.

Věnovali jsme se i plánování pravidelné údržby kostela: ošetření oken Evenu, nátěru stěn kostela i Evenu, úklidu nepořádku po vánoční hře a vyčištění střechy i okapů Evenu.

Písní a modlitbou jsme zakončili schůzi v cca 22 h.

zapsal Lubor Kolář

SBOROVÉ SHROMÁŽDĚNÍ 17. 3.

Zpráva staršovstva o životě a stavu sboru za rok 2023

Milé sestry a bratři,

předkládáme zprávu staršovstva o životě a stavu sboru za minulý rok 2023.

Úvod

V počátku roku 2023 jsme z hlediska pravidelného sborového života přešli do běžnějšího fungování po letech poznamenaných nejprve covidem a následně rekonstrukcí.

NEDĚLE

Hlavní aktivitou našeho sboru je setkávání nad Božím slovem při nedělních bohoslužbách, které probíhaly každou neděli od 9.30 v našem kostele. Jednou měsíčně šlo o bohoslužby rodinné s kázáním pro děti. Každou třetí neděli v měsíci probíhalo vysluhování svaté večeře Páně.

Nejčastěji kázal bratr farář Jaroslav Pechar, a to především v Braníku, ale jednou měsíčně také při odpoledních bohoslužbách na Barrandově.

Kromě našeho bratra faráře kázáním posloužili také sestry a bratři (abecedně dle křestního jména):

Alena Pechová, Aleš Drápal, Aleš Hoznauer, Alžběta Slabá, Daniel Bartoň, David Nečil, David Slabý, Dušan Bruncko, Jakub Drápal, Marta Drápalová, Matěj Cepl, Matěj Opočenský, Michaela Bedrníková, Michal Mazný, Miriam Žilková, Pavel Novotný, Petr Pazdera Payne, Rut Nývltová, Tereza Halasová, Tomáš Fendrych, Tomáš Matouš Živný.

Všem děkujeme za jejich službu.

Před bohoslužbami se téměř každou neděli mimo letní prázdniny ke společnému chválení Pána scházela skupina organizačně zajištěná Michaelou Maznou a Adamem Pincem.

Průměrná účast na bohoslužbách byla přibližně 100 lidí.

Hudební doprovod nejčastěji zařizoval varhaník Miloš Pechar a houslistka Milka Kovárnová. O většině rodinných nedělí hrála kapela pod vedením Daniela Pince. Texty písní jsme začali pravidelně každou neděli promítat na plátno.

Po bohoslužbách probíhalo společné posezení nad občerstvením v Evenu. Po dlouholetém zajišťování především bratrem Vaněčkem, jsme přešli na systém, kdy každou neděli občerstvení zajišťuje člen, který se přihlásil.

Bohoslužby byly také vysílány online a kázání v psané podobě typicky zasílal bratr farář předem e-mailem.

Kromě rodinných bohoslužeb byla každou neděli připravena nedělní škola pro mladší a starší děti s účastí celkem asi 15 dětí. Tým nedělkářů vede Klára Mazná.

Děti v nedělce vždy nacvičují písničku, která je následně zpívána během rodinné neděle spolu s kapelou.

V první polovině roku byly témata nedělní školy kapitoly z Janova evangelia a následně základy křesťanské víry. V druhé polovině pak byla témata podle knihy Genesis.

Stejně biblické podklady se probírají na Biblické hodině a následně jsou také použity jako čtení v kázání následující neděli.

DALŠÍ PRAVIDELNÝ PROGRAM

Během týdne v kostele probíhala modlitební setkání s možností poprosit o modlitby za témata, která nás trápí a tíží.

Po setkání se scházela skupinka ke společnému čtení duchovní literatury. V první části roku jsme četli Rady zkušeného ďábla od C. S. Lewise a později Dvojí tvář lenosti od Kateřiny Lachmanové.

Rodiče s malými dětmi se pravidelně setkávali do června s účastí dvou až tří rodin, ale v novém školním roce již setkání nebyla obnovena z důvodů obtížného hledání termínu.

Václav Vaněček dál pečuje o skalku před kostelem.

Pravidelně se naopak konala Biblická hodina s průměrnou účastí asi 15 osob.

Skupinka konfirmandů se připravovala v průměrném počtu 4 osob a v květnu také absolvovala víkend pro konfirmandy, společný s dalšími sbory.

Páteční odpoledne patřívá v našem kostele dětem a mládeži:

Pravidelně se scházely skupina dorostu pro mladší děti, skupina pro starší děti a skupina odrostenců. Témata biblických programů dorostů byla podle příběhu Izraelců od vyvedení z Egypta dál. Na vedení se podílela celá řada lidí, po většinu roku roli hlavních vedoucích zastaly Hana Bedrníková, Pavlína Kroužková a Michaela Mazná.

Mládež vedl do letních prázdnin Tomáš Plhák, poté ji převzal Adam Pinc s dalšími pomocníky. Programy mají buď sami mládežníci, nebo si zvou různé hosty. Novinkou jsou setkání mimo prostory kostela jednou za měsíc. Proběhla také speciální vánoční mládež a silvestrovský výlet mládeže. Průměrná účast je přibližně 15 lidí v průměrném věku asi 18 let.

DALŠÍ AKTIVITA SBORU

V našem sboru ke konci roku 2023 bylo 325 osob.

Pokřtení byli: Kristýna Salome Banatová, Natálie Veronika Borovská, Lucie Pánková Brožová, Alena Helena Čálková, Markéta Viktorie Pincová, Alena Tabita Vondroušová, Daniela Veronika Slabá, Václav Augusta Škach, Robert Hanka, Žofie Anastázie Zvánovcová a Křišťan Petr Zvánovec.

Pravidelně vycházel časopis Brána, letní trojčíslo poprvé v barevném provedení.

Náš sbor se podílel na potravinové sbírce na Zbraslavi, kterou zaštiťoval bratr Mikuláš Vymětal se sestrou Liou Valkovou a řadou dobrovolníků. I nadále jsme byli partnerským sborem pro Středisko celostátních programů a služeb Diakonie ČCE.

Křesťanská služba probíhala pod záštitou Lenky Pecharové, účastní se jí však i ostatní členové sboru. Jedná se například o organizaci odvozu potřebných na bohoslužby či o návštěvy u členů sboru.

Od listopadu probíhá trénink paměti pod vedením Zuzany Pavlíkové.

Lída Holá využívala prostory pro bezplatnou výuku češtiny pro Ukrajince.

Dál trvá podpora nepálské studentky teologie Eashiky Kamar.

Scházelo se zde také už několikátým rokem Společenství Kristovo.

O květiny na kazatelně se pečlivě starala Jarka Pecharová a další pomocníci.

V nepravidelných termínech se setkávala střední generace pod názvem Křesťanství s průměrnou účastí 8 lidí a pestrou paletou programů a hostů.

Letošní sborová dovolená se konala již podruhé v Novém Městě u Jáchymova pod vedením dvojice Lída Holá a Lubor Kolář, s administrativní podporou Marie Procházkové. Zúčastnilo se cca 100 lidí, základem programu bylo obdobně jako v minulých letech ranní zamyšlení a večerní program hosta.

Obě skupiny dorostů a odrost se vydaly každá na dvě velké výpravy, dále pak na několik víkendovek i přespávacích akcí a každá z nich také na vlastní puťák. Účastnily se také akce Biblická stezka.

Sbor také spolupracuje s organizací YMCA Braník, která pořádá letní akce pro mládež. YMCA uspořádala tři letní tábory. V Ujkovicích u Mladé Boleslavi tábor pro mladší děti, u Vimperku tábor pro starší a příměstský tábor pro nejmenší v Evenu. Kromě toho proběhla také cykloakce a tři vody: pro nejmenší děti vodička na Lužnici, pro dorostové na Dunajci a pro mládež na Pilici. Hlavními vedoucími letních akcí byli Tomáš Plhák, Michaela Mazná, Adéla Bedrníková, Tomáš Bedrník, Pavlína Kroužková, Jan Jeroným Zvánovec a Jakub Drápal.

FARÁŘ A STARŠOVSTVO

Bratr farář Pechar pokračoval jako náhradník v seniorátním výboru i ve své administraci sboru na Jižním Městě. Kázáním posloužil na dvanácti svatbách.

Působí také v redakční radě Českého bratra a má řadu dalších aktivit ve sboru i mimo něj.

Staršovstvo se i v roce 2023 scházelo první pondělí v měsíci, věnovalo se dodělávkám po rekonstrukci, shánění kazatelů, každodenním technickým i společenským problémům a práci v jednotlivých komisích. V říjnu jsme měli výjezdní schůzi v Černíkách.

V prvních měsících minulého roku vyvrcholila práce na hledání faráře po uplynutí funkčního období našeho faráře Pechara. Farář, který bude představen sboru jako kandidát na uvolněné místo, je David Nečil, farář z Českých Budějovic a jihočeský senior.

V závěru roku se pak staršovstvo setkávalo především k řešení aktuální situace kolem bratra faráře. Proběhlo několik schůzí k tématu, včetně několika mimořádných.

JEDNORÁZOVÉ AKCE

Navázali jsme na přerušenu tradici sborového dne 1. května a společně jsme se setkali na zahradě sborového domu ve Hvozdnici.

V únoru proběhla oslava znovuootevření našeho kostela po rekonstrukci spojená se sborovým obědem, koncertem Tomáše Najbrta a kázáním pražského seniora.

Hned v březnu jsme za hudebního doprovodu hudebníka Petera Moree oslavili i nové varhany.

Vánoční hra opět z pera Simony Ester Brandejsové s názvem Cestování časem za královskou moudrostí proběhla tradičně ve dvou inscenacích a podílela se na ní řada dětských herců i dospělých organizátorů.

V průběhu Vánoc jsme se také opět zapojili do akce Křesťanské Vánoce.

Na silvestra byl otevřený kostel v rámci akce Braník Open.

V prostorách kostela proběhlo několik koncertů Rudolfa Měřinského.

Zapůjčili jsme sborové prostory setkání spolku Exulant.

ZÁVĚR

Děkujeme všem jmenovaným i nejmenovaným, všem, kteří se na službě v našem sboru různou měrou podílí. Aktivit je celá řada a je těžké všechny vyjmenovat. Velký dík také patří těm, kteří sbor podporují finančně.

Nejvíce pak děkujeme Pánu Bohu za to, že nad námi drží ochrannou ruku a vede nás v těžkých časech.

Často není všechno ideální, řešíme řadu problémů. Kromě těch akutních, ať již technických či těch nejaktuálnějších vztahových, má náš sbor nadále rezervy například v oblastech ekumeny nebo misie.

Ale i přes to všechno je náš sbor prostředí, ve kterém se chceme setkávat s živým Bohem, společně hledat jeho vůli a budovat společenství. Víme, že se leckdy na věcech neshodneme a je obtížné se všemi vyjít. Ale i v obtížných chvílích můžeme vědět, že nás spojuje víra v jednoho Boha a jeho láska k nám. Víme, že se také máme milovat a odpouštět si navzájem.

Dílčí zprávy

KŘESŤANSKÁ SLUŽBA

Stává se čím dál přirozenější součástí našeho života, že se v dobrém smyslu rozhlížíme, kde je zapotřebí pomoci.

Patří k ní návštěvy s gratulací k narozeninám, dopravou kázání či telefonáty jen tak pro radost. Pod „hlavičku“ křesťanská služba by se vešlo ještě mnoho

dalších aktivit, které v našem sboru probíhají. Vlastně tím lépe, jednají-li naše sestry a bratři ze svého rozhodnutí, než z nějaké povinnosti. A tak od presbyterů zapojených do rozdávání vánočních přání vyrobených dětmi v nedělní škole, přes perníčky do našeho originálního betléma, provádění kostelem o letních prázdninách apod. = upřímné „zaplat Pán Bůh“ každému, kdo přikládá ruku k dílu.

Lenka Pecharová

BIBLICKÁ HODINA

Scházeli jsme se jako obvykle každou středu od 18 hodin v Braníku, jednou za měsíc na administrovaném Jižním Městě. Jedním z mála pozitivních dědictví covidové doby je možnost připojit se i on-line, a tak k těm zhruba 15 účastníkům v Evenu je nutno připočítat i blíže neurčený počet lidí za počítači, kteří nás sledují naživo či později ze záznamu. Zachováváme osvědčený způsob, kdy jsou probírána témata určená nedělní školou, tedy prvním čtením pro nejbližší následující neděli. Program je tak přínosný nejen pro běžné účastníky, ale slouží i jako podklad pro učitele nedělní školy. Je o to víc přínosný i pro mne, protože v diskusi nad textem se rodí i základ nedělního kázání.

V loňském roce jsme se věnovali nejprve příběhům ze života Pána Ježíše (povolání učedníků, svatba v Káni, žena u studny, vzkříšení Lazara...), v souvislosti s liturgickým rokem pochopitelně přišla i velikonoční témata. Po Velikonocích jsme opustili princip biblických příběhů a základem programu byla témata křesťanské víry (pokání, Boží slovo, obrácení a křest, Duch svatý, církev, láska Boží a lidská...) S novým školním rokem byl zahájen cyklus výkladů míst z 1. knihy Mojžíšovy a v adventu přišly příběhy spojené s narozením Pána Ježíše.

Jaroslav Pechar

ZPRÁVA ZA MODLITEBNÍ SKUPINKU

Vždy v úterý se scházíme v 7.30 ráno v počtu pěti až deseti lidí, přičemž naše řady nejsou nijak omezené – každý další je vřele vítán (jistý čas na modlitební chodil dokonce pán z jiného křesťanského sboru).

Modlitební setkání má dvě části – v té první si dokola předáváme slovo a kdo má chuť či potřebu, ten dobrovolně sdílí s ostatními své trápení, radosti či prosby do budoucna; zkrátka takové věci, které by rád v modlitbě předložil Pánu. Při této patnáctiminutovce se rovněž čtou slova zapsaná na papírek a vhozená do schránky na modlitební náměty (která se nachází v předsíni v Evenu), případně prosby připnuté na online nástěnku Padlet, která je dostupná skrz nové webové stránky sboru (tato není příliš využívaná a hlavně je nevyhovující, protože neukazuje datum přidání nové položky – uvažuju o náhradě).

Bezprostředně před započítím druhé části jsou bez komentáře přečtena Hesla Jednoty bratrské náležející danému úterý.

V druhé, dvacetiminutové části se ztišíme a modlíme za věci, které byly právě zmíněny a přečteny, či za jakékoli jiné, na které si v danou chvíli vzpomeneme. Setkání zakončíme společnou modlitbou Páně a požehnáním.

Na modlitební setkání ihned navazuje společné čtení z duchovní literatury. O prázdninách se ani jedno obvykle nekoná.

Dáňa Pinc

ZPRÁVA ZA MLÁDEŽ

Branická mládež probíhá od začátku září s novým vedením, ve kterém je Adam Pinc s týmem dalších mládežníků. Tomáši Plhákovi děkujeme za předchozí vedení mládeže.

Schůzky mládeže se konají každý pátek od 18.30 do 20.00 v Evenu. Výjimkou jsou speciální mládeže, které se konají na konci měsíce (ne vždy se konají a ne vždy na konci měsíce, mění se podle potřeby). Speciální mládež spočívá v tom, že se mládežníci setkají na místě mimo kostel nebo se zúčastní nějakého jiného programu či akce.

Mládež začíná přípravou večere, následuje hra a program. Programy si připravují mládežníci, hosté z kostela nebo jiní lidé, o jejichž povídání máme zájem.

Probírají se témata biblická, duchovní, společenská nebo edukativní, v ideálním případě jejich spojení.

S předstihem posíláme do mládežové skupiny upoutávky na blížící se programy, aby se každý mohl rozhodnout, zda se mládeže chce zúčastnit.

Na mládeže chodí průměrně 15 lidí ve věku 15–25 a přijít může každý, kdo má zájem a tuto věkovou hranici (přibližně) splňuje.

Co se týče akcí, tak proběhla vánoční mládež s přespáním, silvestrovská výprava mládeže a v termínu 8.3.–10.3. se chystá mládežový víkendový výlet.

Na letní prázdniny se chystá mládežová voda a mládežový puťák do francouzského pohoří Vogézy.

Adam Pinc

ZPRÁVA ZA NEDĚLNÍ ŠKOLY ZA ROK 2023

Během roku 2023 probíhaly „nedělky“ ve dvou odděleních, pro mladší a starší děti. Zkraje roku jsme probírali evangelium podle Jana, po Velikonocích jsme se pokusili dát pro děti dohromady křesťanské základy. Po prázdninách jsme začali Bibli zase od začátku, tedy od Genesis. Od Vánoc probíráme evangelium podle Lukáše.

Snažíme se o nácvičky písni na rodinné neděle. Děkujeme Dáňovi, že se toho tak ujal, a děti se již hezky zapojují. Mám z toho velkou radost. Doufám, že to těší i sbor. ☺

Tým nedělkářů se v průběhu času lehce obměňuje. Momentálně máme sedm týmů či jednotlivců. Všem moc děkuji, že tuto důležitou práci dělají. A děkuji i těm, kteří z nejrůznějších důvodů již pokračovat nemohli a rozloučili se s námi.

Děkuji Bohu, že máme ve sboru tolik dětí, že se smíme scházet, že i dětem můžeme říkat o Bohu a že mám tak skvělý tým nedělkářů.

Děkuji, *Klára Mazná.*

ZPRÁVA ZA KŘESŤANŠŤINU

Vážení bratři a sestry,

v roce 2023 se křesťanština opět scházela v pondělí – a to každé druhé pondělí v měsíci (mezi zářím a červnem) od 18 hodin v Evenu. Stalo se dobrou praxí začít těsně po šesté hodině z důvodu zajímavých křesťanských témat, prezentovaných schopnými rétory za všudypřítomné přátelské atmosféry (doplněné přinesenými dobrotami).

Co je hlavním cílem křesťanštiny? Překvapivě hlavně nenechat po samotné prezentaci tématu večera rozvíjející se zajímavou diskusí díky množství asociací rozvinout se natolik, abychom nezvládli, my vášnivě diskutující a odrostlí nedělní škole, opustit Even, abychom si alespoň krátce odpočinuli před úterní ranní modlitební skupinkou... ☺

V loňském roce padlo několik rekordů od klinické smrti křesťanštiny. Jedním z nich je kulatý počet setkání: 10. Nemohu zapomenout na rok 2020, kdy jsem 1. června poprvé křesťanštinu (tehdy rozrost) zahlédla; tehdy se dosti lícitovalo, jestli další setkání bude v září, nebo až v říjnu... V roce mého křtu proběhlo díky covidu jen dvojí setkání: psala jsem do Brány o nezapomenutelném „Co covid dal?“ od Davida Vávry.

Průměrný počet účastníků se zvedl na 22 účastníků. Z původních pár přítomných (jako do mariáše) se počty pomalu, ale jistě zvedají. Běžně bývá i přes 25 přítomných, a to nejen z řad členů sboru, ale i z řad hostů mimo sbor. Nezapomenutelnými setkáními byla: Martin Balcar a jeho „Řídit církve jako firmu“ (květen) či Jan Fingerland a jeho „Kdo Bibli má, bydlí“ (říjen). Na téma Židé musela paní Eva Kuželová dokonce přijít dvakrát, jak se její průvodcovský styl vyprávění líbil (červen a listopad). Málokdo by zapomněl i na povyražení s Mikulášem Vymětalem, když jsme šli na výstavu TGM do Martina ve zdi (září) a video „Života Briana“, poučné pro každého křesťana. Rekordmanem se velmi těsně stal s téměř 30 přítomnými den 13. 3. 2023, kdy Libor Smejkal z Vysočiny prezentoval svůj dokument „Úděl a bolest Jakuba Demla“.

Zuzana Věra Pavlíková

ZPRÁVA ZA CHVÁLY

Již třetím školním rokem probíhají v neděli před bohoslužbami chvály v apsidě. V roce 2023 byly chvály vedeny Míšou Maznou a Adamem Pincem.

Účast se pohybovala mezi 3 až 15 lidmi všech generací. Chválilo se jak ze Zpíváku, tak z nově vydaného branického Dodatku Zpíváku za použití kytar, baskytary, ukulele nebo houslí. Chvály jsou zakončeny společným ztišením a modlitbou Páně.

Míša Mazná

ZPRÁVA ZA SKUPINKU INSTRUMENTALISTŮ SCHÁZEJÍCÍCH SE O RODINNÝCH NEDĚLÍCH

Každou první neděli v měsíci (kromě letních prázdnin) se scházíme přibližně v 8.45, abychom spěšně nacvičili písně zaranžované pro dostupné nástrojové obsazení. Náš počet se velmi mění – bývá nás mezi třemi a osmi, obvykle kolem čtyř. Osou obsazení jsou housle (obvykle nejedny) a saxofon. (Speciální můj dík patří Milušce – houslistce a mé sestře Evě – saxofonistce, které jen málokdy chybí se svou ochotou se zúčastnit.) V tuto chvíli stále trvá výzva branickým muzikantům všech věků a uměleckých úrovní podílet se na nedělním hraní. Party jednotlivým hráčům píšu na míru, tedy není třeba bát se přihlásit. (Navíc existuje možnost noty trochu pocvičit předem – není to tak, že hráči noty obdrží až v neděli – dostávají je minimálně den předem.)

Stále diskutujeme o tom, jakým způsobem lépe adaptovat naše hraní účelům rodinné neděle, zejména v souvislosti s dětskými hlasy, které se k produkci připojují a v ideálním případě chodí na nácvik jedné písně v 9.00 o rodinné neděli. (Vedení dětských skupinek mi s dostatečným předstihem podává informaci, která písnička bude zpívána nedělkovými dětmi – ty ji stručně nacvičují předcházející neděle.)

Vidím v té souvislosti dvojí problém: 1) Děti si za současných podmínek texty písní obvykle nepamatují (pokud písně mají tři a více slok). 2) A i když poctivě zpívají, ve výsledku zvukově dominuje kapela a děti nejsou slyšet.

První problém má patrně jediné řešení v domácí přípravě dětí a v tom, že se budou texty učit. Sborová kapacita nestačí na spolehlivé dětské namemorování.

Druhý problém by byl řešitelný nějakým přizvucením, což je evidentně složitě. Velmi hrubě řečeno, jeden hudební nástroj vydá zvuku přibližně tolik, co pět dětí; když je pět nástrojů, chtělo by to alespoň dvacet reálně zpívajících dětí, aby byly přes nástroje slyšet.

Nakonec, při určitém množství nováčků v kapele a při složitosti uhlídat všechny technické aspekty produkce, to možná dopadne tak, že místo dvou písní bude do budoucna aranžovaná jen jedna. Ještě uvidíme, jak se věc usadí.

Dáňa Pinc

BYLI JSME – SDM A BARRANDOV

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB

V pátek 1. 3. se jako každým rokem konal Světový den modliteb, tentokrát v našem kostele. Spolu s několika členy z našeho sboru jsme přivítali sestry z Církve československé husitské a návštěvu z Českých Budějovic.

Po důstojné bohoslužbě jsme pokračovali přátelským posezením v Evenu.

Kázání, které si připravila sestra farářka Jindřiška Buttová, s jejím souhlasem níže připojuji.

BOHOSLUŽBY NA BARRANDOVĚ

V neděli 3. 3. jsme se opět setkali na odpoledních bohoslužbách na Barrandově.

Přisvojme si závěr kázání: Učme se vděčnosti. Ještě jeden citát na závěr: Albert Schweizer radí: „*Cítíš-li se slabý, malátný a nešťastný, začni děkovat a hned se ti povede líp.*“

Jarka Pecharová

Slovo z ekumenických bohoslužeb 1. 3. 2024

Lukáš 10,25–37 O milosrdném Samařanu

Pro dnešní naše ekumenické shromáždění je určeno z Lukášova evangelia známé Ježíšovo podobenství o milosrdném Samařanu. Samotnému podobenství předchází úvod – rozhovor jednoho zákoníka (znalce Zákona) s Ježíšem. Zákoník se ptá, co má dělat, jak má žít, aby měl podíl na věčném životě. Je to nejdůležitější otázka

lidského života; přesto si ji dnes klade tak málo lidí, protože většina ve věčný život nevěří. Zájem současných lidí – dnešní společnosti je spíše: Co mám dělat, abych se měl(a) dobře, abych byla zdravá, aby se měla dobře moje rodina, abych se zajistila na stáří apod. Je správné, že se zákoník ptá; avšak pisatel evangelia uvádí jeho otázku slovy:

„... aby Ježíše zkoušel.“ Zákoník se neptá upřímně, nechce být poučen (vždyť zná Zákon on sám nejlépe!), nýbrž chce Ježíše uvést do rozpaků a otrást před druhými jeho autoritou. Zákoník ví, že Ježíš často porušuje daný židovský Zákon. (Např. dělá ve sváteční sobotu to, co není dovoleno, o sabatu uzdravuje apod.) Co teď Ježíš odpoví? Ať řekne cokoli, chce to zákoník obrátit proti němu. Pán Ježíš vyčetl jeho myšlenky, proto mu odpověděl protiotázkou (protiotázkami): Co je psáno v Zákoně? Jak to tam čteš? Zákoník odpovídá citací dvou míst ze Starého zákona (Dt 6,5 a Lv 19,18). Jde o vytvoření jednoho celku ze dvou míst Tóry, o spojení přikázání lásky k Bohu a přikázání lásky k bližnímu. Rabíni už před Ježíšem spojili tato místa v jeden nerozlučný celek. Ježíš pochválil zákoníka, že správně odpověděl. A dodává: „To čiň a budeš živ.“ Znalosti Zákona, vědomosti z Bible nestačí samy o sobě, člověk podle toho musí jednat ve svém každodenním životě. Zákoník si byl asi vědom toho, že tomu tak u něho vždy není, a proto – jako by se ospravedlňoval – klade novou otázku, v té době také poměrně záludnou: „A kdo je můj bližní?“ Často zjednodušeně říkáme, že pro Izraelce byl bližní/druh jen ten, kdo patřil k Božím lidu, tedy Izraelec. Stejnou výsadu však měli i cizinci, kteří bydleli na izraelském území a respektovali židovské monoteistické náboženství. Farizeové měli sklon vylučovat z národa nevzdělané lidi, kteří nebyli v Zákoně vyučeni. Esejci – výlučná asketická sekta – kladli důraz na členství ve svém řádu: jen oni budou spaseni. Bylo to tedy poměrně složité... Kdo je můj druh, bližní? Co Ježíš odpoví?

A Ježíš odpověděl příběhem – jednoduchým, výmluvným. Nevíme nic bližšího o člověku, který byl přepaden lupiči. Nepíše se, odkud pocházel, kolik mu bylo let, jaké měl povolání, dokonce ani, jestli byl Žid (i když se to předpokládá). Je to člověk každého času, který trpí a je mu ubližováno druhými lidmi. Cesta, na níž byl přepaden, je oproti tomu konkrétní – je to cesta z Jeruzaléma do Jericha, proslulá častými přepady zlodějů, lupičů. Je to úzká, strmá stezka mezi skalami, asi 27 km dlouhá se spádem přes 900 metrů – do Jerišského údolí, k Jerichu. (Pro zajímavost: Nadmořská výška Jeruzaléma je 754 m n. m. a Jericha – 200 m n. m.!) V řeckém originále je proto užito sloveso sestupovat – „jeden člověk sestupoval z Jeruzaléma do Jericha“. Židovský historik Josef Flavius (nar. r. 37 po Kr.) označuje tuto stezku jako „pustou a skalnatou“. Náhodou sestupoval stejnou cestou,

tedy z Jeruzaléma do Jericha, kněz a o něco později levita – pomocník kněze, služebník v chrámu. Oba zraněného uviděli, ale vyhnuli se mu, nepomohli. Přitom nespěchali do práce – do jeruzalémského chrámu, neměli před sebou náboženské povinnosti, které by nemohli splnit, kdyby se kulticky znečistili dotykem se zraněným nebo dokonce mrtvým člověkem. Vraceli se z Jeruzaléma – z chrámu již domů! V Jerichu bydlelo mnoho kněžských rodin. Důvodů, proč kněz ani levita přepadenému nepomohli, mohlo být více: Strach o kultickou (náboženskou) čistotu, kdyby byl přepadený mrtvý (viz Lv 21,1), nebo obavy z lupičů, kteří mohli být ještě nablízku, únava z práce, spěch, pohodlnost nebo se mohli domnívat, že to přepadení je Božím trestem a oni do toho nemají Hospodinu zasahovat. Ať bylo důvodem cokoli, neomlouvá je to, prostě dělali, že nevidí, neslyší, a nepomohli. Tak jako v dnešní době mnoho lidí v podobných situacích.

Jako třetí jde tou nebezpečnou, úzkou cestou Samařan. Samařané byli v očích pravověrných Židů méněcenní a vzájemně se nestýkali. V Samařsku žilo po pádu Severní říše (r. 722 př. Kr.) obyvatelstvo, které vzniklo smíšením Izraelců, neodvlečených Asyřany do zajetí, s různými pohanskými národy a kmeny. Když se Židé po r. 536 př. Kr. vraceli z babylonského zajetí a rozhodli se postavit znovu chrám v Jeruzalémě (ten Šalomounův byl zničen), neuznali Samařany za hodné podílet se na stavbě chrámu. Samařané na to reagovali tím, že si na hoře Garizim postavili vlastní chrám (srov. J 4,20). Samařané byli v židovských synagogách dokonce proklínáni a Hospodin byl v modlitbách žádán, aby je vyřadil z podílu na věčném životě! Svědectví Samařana nemělo pro Židy žádnou cenu a nebylo dovoleno přijmout od Samařana žádnou službu. Proto se Samařanka tak diví, že ji žádá Ježíš u studny, aby mu dala napít (viz J 4,9). Pán Ježíš užívá ve svém příběhu záměrně právě Samařana jako kladnou postavu, jako toho, kdo nezištně pomáhá a zahanbuje tak levitu, a dokonce váženého kněze! Samařan nejenže poskytne zraněnému první pomoc a potom jej odveze na svém mezku z pustiny do bezpečí – do hostince, ale udělá pro něho ještě mnohem víc – ze svých prostředků se o něj stará a zaplatí hostinskému ještě na další dny jeho rekonvalescence. Samařan prokázal soucit, milosrdenství a lásku. Nevěděl, komu pomáhá, jestli se mu peníze vrátí, nečekal vděčnost ani odměnu. Dal postiženému svůj čas, své síly, své peníze. Neznámý potřebný byl pro něho bližním, druhem.

Pán Ježíš ukazuje svým podobenstvím, že **bližním je každý člověk**. Máme pomáhat každému, kdo potřebuje pomoci. Bez ohledu na národnost, barvu pleti, bez ohledu na náboženství či politické smýšlení. Měli bychom pomoci Ukrajinci i Rusovi, Židovi i Palestinci. V našem podobenství o milosrdném Samařanu obrací Pán Ježíš zákoníkovu otázku „A kdo je můj bližní?“ v otázku důležitější: **Komu já jsem bližním? Komu já jsem pomoci? Jsem ochoten/ochotna pomoci každému člověku?** Ať nám k tomu dá Bůh sílu i odvahu. Amen.

Jindřiška Buttová

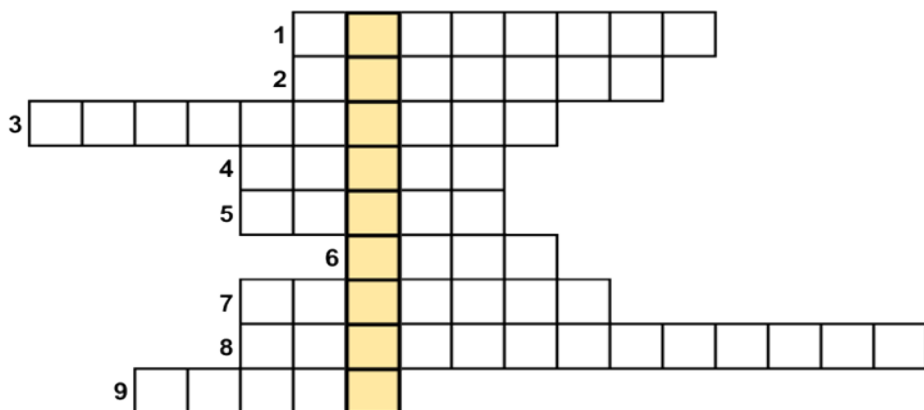
BRANKA JARA

Milí čtenáři a čtenářičci (jak se zdrobňuje čtenář?), prostě moji milí, malí i velcí, v únoru jsme si připomínali některé z důležitých okamžiků ze života Pána Ježíše. Důležitá setkání, při kterých se děly velké zázraky, a rozhovory, které byly důležité zrovna tak. Někdy byl Pán Ježíš přísný, ale i to je občas potřeba, abychom se zastyděli a vrátili se na správnou cestu. Vždyť jinak by to s námi šlo z kopce, pokazili bychom se a neměli bychom se hezky ani my, ani druzí s námi.

Zkrátka v našich příbězích mrtví vstávali, malomocní byli očišťováni, království nebeské zvěstováno. A hned několikrát zazněla věta: „Tvá víra tě _____ (tajenka).“ To je důležité tajemství. Ne tajemství, které se nesmí nikomu povědět. Naopak. Ale tajemství takové jako krásný, kouzelný dárek. Rozbalíte poprvé, a je tam něco skvělého a navíc ještě další tajemný balíček. Rozbalíte i ten, a zase! A takhle pořád a pořád. Ale musíme ho najít a hlídat si ho, abychom ho neztratili. Že mi úplně nerozumíte? Já tomu taky úplně nerozumím, ale to vám můžu říct, že všechno dobré je u Pána Boha a on nám to chce dát. Ale musíme mu věřit. Když mu nevěříme, tak to dobré nepoznáme, odmítneme a připravíme se o to.

LEGENDA:

1) Když Pán Ježíš oživí někoho, kdo umřel, říkáme, že ho ... 2) V Ježíšově podobnosti se nad okradeným a zraněným člověkem slitoval jeden ... 3) Marie (z Betanie) si sedla Ježíši k nohám a ... 4) Mariině sestře Pán Ježíš řekl: „..., staráš se a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba.“ 5) V příběhu o uzdravení malomocných Ježíš řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu ..., než tento cizinec?“ 6) Město, odkud byl chlapec, kterého Pán Ježíš oživil. 7) Pán Ježíš řekl zákoníkovi: „Kdo z těch tří, myslíš, byl ... tomu, který upadl mezi lupiče?“ 8) Zákoník odpověděl: „Ten, který mu prokázal ...“ 9) Žena, které Pán Ježíš oživil mrtvého syna, byla ...

Nevděčníci

Milé sestry, milí bratři,
k něčemu se vám přiznám. Když jsem poprvé slyšela Píseň o deseti malomocných, kterou jsme zpívali s dětmi z nedělky na rodinných bohoslužbách, rozbrečelo mě to. Ta poslední sloka: „Když zapomenem na své díky, i přesto, Pane, měj nás rád...“ Ach, jak často zapomínám. Když se daří, beru to jako samozřejmost. A když se nedaří? Kolikrát se upnu na (domnělé i skutečné) křivdy a všechno dobré vnímám jen jako jejich nedostatečnou kompenzaci, nebo ještě spíš nevnímám vůbec. Kolikrát druhým upřu všechny kladné vlastnosti, vše dobré, co dělali a dělají, abych se na ně mohla zlobit. Kolikrát i Pánu Bohu něco vyčítám. I přesto, Pane, prosím, měj mě rád. Pomoz mi, abych si to všechno uvědomovala. Šla za tvým světlem a viděla díky němu svět, sebe i druhé takové, jací jsou. V dobrém i zlém. Pomoz mi být tím uzdraveným, tím obdaraným, který se vrátí, aby poděkoval a vzdal chválu. Jak moc bych si i já přála mít víru, která zachraňuje. „Uč nás, staré (i mladé) nevděčníky, jak chválit tě a děkovat.“

Alžběta Slabá

NĚCO O PŮSTU

Asi jsem měl dopsat článek o své cestě k ordinaci a odeslat ho. Jelikož jsme ale, zaplatť Pán Bůh, vstoupili do postní doby... A ten původní článek je stejně dlouhý.

Mohlo to být tak okolo roku 2010, když Marek Zikmund ještě působil v Boskovicích. Marta, jeho manželka, se starala nejen o chod rodiny na faře, ale i o farní nástěnku.

Víte, pokaždé, když přijedu do nějakého sboru, tak se zajímám o nástěnky. Jsou takovými dušemi sborů. A ta boskovická mne velmi zaujala. Marta je velmi zbožná žena a její zamyšlení o půstu ve mě opravdu zanechalo hluboký dojem. Úplně totiž změnilo pohled na předvelikonoční postní období a půst vůbec.

V souvislosti s půstem si vzpomínám na krásné, ale zároveň krušné chvíle občasných jednodenních půstů, které jsem prožíval ve středisku Diakonie „Betlém“ v Kloboukách u Brna. Krásné v tom, že každý, kdo se postil, měl čas přemýšlet nad Božím slovem. Krušné v tom, že z počátku myslel více na jídlo než na modlitby a rozjímání nad Písmem.

Ale poté, co jsem se ztotožnil s viklefovsko-husovským vyjádřením „... kdekoli poznám mínění správnější, ihned upustím od svého méně správného a pokorně a radostně přijmu názor, odůvodněný lépe, věda, že to, co víme, je zcela nepatrným zlomkem toho, co nevíme,“ opustil jsem všeobecné mínění, že postní doba, tedy od Popeleční středy až do neděle „Anastasis“ – tedy Vzkříšení, je jen v odříkání se převážně masa, cigaret a jiných požitků. Naopak jsem přijal názor odůvodněný mnohem lépe. Totiž ten, že *za koho se modlíme, ten už nám není jedno*. Jak zaznělo v jednom z kázání o skutečně hloubce, výšce a šířce Boží lásky z listu Efezským, které jsem ještě před covidem použil i v Braníku jako čtené kázání.

Za koho se modlíme, ten nám přestává být jedno. To je pravý smysl půstu!

Předkládat Pánu nejen ty, které milujeme. Ale také ty, kteří nám jsou fuk. Ty, kteří nám jakkoli ublížili, a proto je nemusíme.

Takže bych se měl asi přeci jen postit, když přede mnou stojí velké březnové hlasování sborového shromáždění o mém pověření ke službě laického kazatele.

Ale jen modlitbou. Ano. Modlitbou ve víře, že *Nemožného dosáhneme pouze tím, když uvěříme, že to je možné*. Modlitbou, která věří v zázraky uzdravení ducha i duše nejen těch, které milujeme, ale především těch, které nemusíme. Těch, kteří nám jakkoli ublížili. Těch, na něž máme momentálně vztek.

Pane, nauč nás prosím naslouchat slovům, která jsi nás ty sám naučil:

„Ty, Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé... odpust nám naše dluhy, jakož i my jsme odpustili těm, kteří dluží nám.“

Nechť je nám Bůh milostivý, dá nám požehnání a obdaří nás pokojem.

Pavel Sivák

20 DNŮ V MARIUPOLU

Jan Amos Dus nás ve sborovém mailu upozornil na dokumentární film *20 dnů v Mariupolu*. Je to film, který měl premiéru v loňském listopadu a získal několik cen na mezinárodních festivalech (vč. Oscara za nejlepší celovečerní dokumentární film). Byl na webu České televize, ale je stále dostupný na jiných serverech, např. na youtube.

Myslím, že k tomu snímku nemůže zůstat netečný žádný jen trochu vnímavý člověk. Tím více se dotýká nás, kteří bychom se měli řídit poselstvím Ježíše Krista. Natočil ho s několika spolupracovníky Mstyslav Černov, Ukrajinec pracující pro Associated Press, americkou neziskovou tiskovou agenturu. Tato malá skupinka lidí byli jediní zahraniční novináři, kteří zůstali v obleženém Mariupolu i poté, co ruská armáda uzavřela všechny přístupové cesty do města a přestaly fungovat zásobování, přívod vody i elektřina. Podařilo se jim natáčet i v těchto podmínkách dál, najít jediné místo ve městě, kde fungoval signál a odkud mohli své zprávy poslat na Západ. Nakonec unikli z obleženého Mariupolu pomocí speciální ukrajinské jednotky, Červeného kříže a také s velkou dávkou štěstí.

Dvacet let se zabývám holokaustem a jsem zvyklý i na brutální situace. Přesto mnou tento dokument otřásl, kromě jiného i proto, že to, co reportéři zachycovali, se dělo před dvěma lety, v únoru a v březnu 2022 a ne tak daleko od našich hranic. Hrůzy útoku prožívali lidé, na jejichž místě jsme mohli být i my. Název filmu připomínal proslulý román *Čtyřicet dnů* pražského rodáka Franze Werfela (líčící statečný odpor a genocidu arménských obyvatel Turky), možná nezáměrně.

Na dokumentu jsem ocenil zejména jeho věcnost. Nerozplývá se v působivých komentářích, což by bylo snadné a vděčné. Ukazuje a referuje, přináší autentické snímky a nearanžované rozhovory s lidmi. Nevyhýbá se ani sekvencím, v nichž někteří místní kradou a rabují obchody.

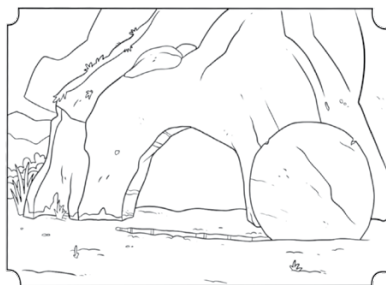
V posledních dnech svých reportáží zachytili Černov, Aronson a jejich kolegové bombardování a ostřelování porodnice (byla to vlastně gynekologie, kam po zničení velké porodnice v Mariupolu přemístili těhotné ženy). Byli přímo na místě. Nebudu jednotlivé výjevy popisovat. Poté, co se jim podařilo dostat obrazové záběry a rozhovory na Západ a byly vysílány ve všech zpravodajstvích, následují ve filmu promluvy ruského ministra zahraničí a tiskové mluvčí. Říkají, že se nic takového nestalo, že reportáž je naaranžovaným divadlem, které připravili dobře známí ukrajinští komedianti.

Někteří občané Mariupolu ve filmu říkají, že se modlí za to, aby je nezasáhly bomby a střely. Jiní říkají, že nechápou, kdo a proč to všechno rozpoutal. A že věří, že viníci skončí v pekle. Nemusíme tento postoj sdílet. Můžeme se modlit i za viníky a nepřátele. Ale myslím, že bychom tyto události neměli přejít, také proto, že se to dříve či později může týkat i nás.

Jiří Holý

MALÉ ZLO TAKY ZLO

Jednou z nejhorsích věcí na zlu je to, jak vůči němu člověk otupí. Jakmile jednou šlápneme za hranu, selhat podruhé je o tolik snazší. „Zapřeme poprvé, ruce se ještě chvějí. Zapřeme podruhé, chválice beznadějí. Potřetí zapíráme už jen tak ze zvyku.“ Srdce okorá. A nejen kvůli vlastním vinám. „Běda světu, že svádí k hříchu!“ Ve světě je tolik zla, tolik trápení a bolesti. A my si nevědomky zvykáme.

Coby studentka medicíny jsem na vlastní kůži zažila příslovečný cynismus některých lékařů. „Doktorské vtípky, jejich drsné pointy,“ jak se zpívá v jedné písni. Nejdřív jsem je poslouchala trochu zděšeně, ale leckteré pobavily. A zděšení časem ustupovalo. Dodnes úplně nevím, jak si má člověk coby lékař uchovat citlivé srdce a nezbláznit se z toho. Ale kromě nezasloužené bolesti nemocí, nehod a katastrof jsou tu také bolesti, které si my lidé působíme navzájem, plody našich vlastních špatných rozhodnutí.

A jsme-li obklopeni velkým zlem, to naše menší se začne zdát tak nějak přijatelnější, ba skoro chvályhodné. Mezi vrahy bude zcela jistě ten, kdo se jen hněvá, úplným světcem. A koukněte na všechny ty cizoložníky, nepoctivce a vyděrače. Není ten, kdo se ovládne a zůstane jen u chtivého pohledu, hodný obdivu? Podle Pána Ježíše není. Pokorný celník bude ospravedlněn spíš než pyšný farizeus, ale hříšníci jsou oba.

Samozřejmě, že vraždit a cizoložit je nepopsatelně horší, než se hněvat či hledět chtivě. Už jen pomyslení na utrpení způsobené vraždou či nevěrou mě děsí. A jak neskutečně těžké musí být něco takového odpustit! Křesťanská víra, v níž očekáváme Boží království, kde žádné zlo už nebude, není berličkou pro slabochy. Je oprávněnou a životně důležitou nadějí spravedlivých.

Ale na tu bagatelizaci „malých“ špatností v porovnání s velkým zlem si dejme pozor. A nemysleme si, že ve výzvách Pána Ježíše jde jen o to, aby si nikdo nepřipadal lepší než druzí. Jde mu o reálný plán pro náš život. Nesplnitelný? Našimi vlastními silami zcela jistě, ale Velikonoce už se blíží, ukřižování i vzkříšení. „Tak i vy počítejte s tím, že jste mrtvi hříchu, ale živi Bohu v Kristu Ježíši. Nechtě tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, čeho se mu zachce; ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti.“ To je úkol. Vezměme ho vážně. A nebojme se, nejsme na to sami. Pán Ježíš říká i nám: „Ve světě máte soužení. Ale vzhopte se, já jsem přemohl svět.“

Alžběta Slabá

OBTÍŽENÍ SLÁVOU POTŘETÍ – ESEJ NA POKRAČOVÁNÍ

Milé sestry, milí bratři,

*čeká nás třetí část slavného kázání C. S. Lewise z 8. června 1942, které vyšlo také jako esej s titulem *Weight of Glory*.*

V první části jsme se zamýšleli nad vypočítavostí a zaslouženou odměnou. Věnovali jsme se také poněkud složitějšímu příkladu, kdy budoucí radost sice bude pro člověka zaslouženou odměnou, on sám to ale bude schopen pochopit až tehdy, kdy jí dosáhne.

Druhá část se týkala hluboké lidské touhy, kterou obvykle nazýváme touhou po kráse. Zkoumáme-li ji blíže, zjišťujeme, že předmět naší touhy není ve věcech samých. Že skrze vše krásné k nám zaznívá cosi neuchopitelného, po čem ale v hloubi duše toužíme. Tato touha je touhou po nebi a nic na tomto světě ji nemůže plně uspokojit, byť se nás všechny možné směry a ideologie snaží přesvědčit o opaku.

Váha slávy (část třetí – Svědectví Písma o nebi)

Zde je tedy touha, bezcílně putující, nejistá tím, k čemu se upíná, a zpravidla neschopná hledět směrem ke svému pravému cíli. Svaté knihy nám o něm určitou zprávu podávají. Používají samozřejmě řeč symbolů. Nebe je – z definice – mimo naši zkušenost, ale každý jeho srozumitelný popis musí pracovat s tím, co známe. Biblický obraz nebe je proto stejně symbolický jako obraz, který si vytvořila naše touha ponechána sama sobě. Nebe ve skutečnosti není plné klenotů, právě tak, jako ve skutečnosti není krásou přírody nebo líbeznou hudbou. Rozdíl je v tom, že obraznost Písma má autoritu. Přichází skrze pisatele, kteří byli Bohu blíží než my, a byla prověřena zkušenostmi křesťanů napříč staletími. Tyto obrazy předložené s nejvyšší autoritou jsou pro mě ale zprvu jen velmi málo lákavé. Na první pohled mou touhu spíš zchladí, než rozdmýchají. A přesně to bych měl čekat. Kdyby mi křesťanství o mé vzdálené vlasti nemohlo říct víc, než co tuším sám od sebe, pak by nebylo o nic lepší, než jsem já. Pokud mi může dát víc, měl bych počítat s tím, že to pro mě bezprostředně nebude tak přitažlivé, jako „to moje“. Sofokles se bude chlapci, který se zatím v četbě nedostal dál než k Shelleymu, zdát zprvu nudným a strohým. Věříme-li, že naše náboženství je něčím objektivním, nesmíme nikdy odvracet zrak od těch aspektů, které nás matou nebo odpuzují. Přesně ta místa, kterým nerozumíme nebo nás odrazují, ukrývají to, co ještě neznáme a potřebujeme znát.

Zaslíbení Písma mohou být velmi nahrubo shrnuta do těchto pěti bodů. Za prvé, že budeme s Kristem; za druhé, že mu budeme podobní; za třetí popisují – a neobyčejně barvitě – naši budoucí „slávu“; za čtvrté, že budeme v jistém smyslu nasyceni, pohoštění a obveseleni; a konečně, že je nám ve vesmíru určeno jakési významné postavení – budeme vládnout městům a soudit anděly, budeme sloupy Božího chrámu. První otázka, kterou si kladu, je: „Nač to vše krom toho prvního?“ Můžeme si představit něco víc než „být s Kristem“? Zajisté platí, jak praví klasik, že kdo má Boha a všechno ostatní, nemá víc, než ten, kdo má jen Boha samotného. Myslím, že odpověď opět tkví v povaze symbolů. Neboť naší pozornosti může na první pohled uniknout nesporný fakt, že vize, kterou si o „bytí s Kristem“ vytvoříme, bude právě tak symbolická jako jiná zaslíbení. Do představivosti se nám vkradou obrazy fyzické blízkosti a láskyplného rozhovoru, tak jak rozhovor vnímáme nyní, a nejspíš se tolik zaměříme na Kristovo lidství, že jeho božství zůstane opomenuto. Zjišťuji, že křesťané, kteří staví výhradně na tomto prvním zaslíbení, skutečně vždy používají velmi hmatatelná přirovnání – jejich symbolika je zpravidla svatební a erotická. Rozhodně ani v nejmenším nemám nic proti takové symbolice, srdečně bych si přál do ní proniknout hlouběji a modlím se, aby mi to bylo dáno. Ale jde mi o to, že je to také pouze obraz, v určitých ohledech věrný realitě, ale nepřesný v jiných, a proto potřebuje korekci odlišnou symbolikou v ostatních zaslíbeních. Pestrost slibů neznamená, že bude naší konečnou blažeností cokoliv jiného než Bůh; ale Bůh je víc než Osoba. Hrozí, že si radost z jeho přítomnosti představíme výlučně na základě své současné chabé zkušenosti osobní lásky, se vši její omezeností, napětím a jednotvárností. Proto je nám poskytnut tucet proměnlivých obrazů, které se navzájem střídají, doplňují a upravují.

Zaměřím se nyní na vizi slávy. Nelze přehlédnout, s jakým důrazem a zájmem je v Novém zákoně a raných křesťanských spisech vylíčena. Spasení je neustále spojováno s palmami, korunami, bílými rouchy, trůny a nádherou slunce a hvězd. To vše mě bezprostředně ani trochu nepřitahuje. Říkám si, že v tom jsem asi typickým moderním člověkem. Slovo sláva mi evokuje jednak věhlas, jednak záři. To první mi připadá hříšné, a to druhé směšné. „Zazářit“ coby vyniknout či být slavný znamená být proslulejší než druzí, a touha po slávě je tudíž vášnivou soupeřivostí, což je záležitostí spíš pekla než nebe. A co se týče toho „zazářit“ ve smyslu vydávat světlo, kdo by si přál být jakousi žijící žárovkou?

Když jsem se začal touto záležitostí zabývat, dovedlo mě to k poznání, že tak různí křesťané jako Milton, Johnson a Tomáš Akvinský nebeskou slávu opravdu chápou jako věhlas nebo dobrou pověst. Ale ne ve smyslu „být slavnější než druzí“, ale jako „slávu Boží“, Boží přijetí či „ocenění“. A když jsem si to nechal projít hlavou, musím uznat, že to rozhodně je pohled biblický. Nelze ignorovat onu božskou poctu vyjádřenou v podobenstvích: „Dobře, služebníku dobrý a věrný.“

Tím pořádná část toho, co jsem si celý život myslel, spadla jako domeček z karet. Najednou jsem si vzpomněl, že kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde. Nic není u dítěte tak zřejmé – nikoli u malého nafoukance, ale u hodného dítěte – jako jeho veliké a neskrývané potěšení z pochvaly. A neplatí to jen pro dítě, ale také pro psa nebo koně. Zjevně mi to, co jsem pokládal za pokoru, celá léta bránilo pochopit, co je tím nejpokornějším, dětsky bezelstným a pro každé stvoření nejpříhodnějším potěšením, charakteristickou radostí podřízeného: tvora před jeho pánem, dítěte před otcem, žáka před učitelem, stvoření před Stvořitelem.

...

(pokračování příště)

Alžběta Slabá

TAIZÉ

Ve dnech 19.–21. 4. 2024 proběhne v Praze ekumenické setkání mládeže pořádané ve spolupráci s komunitou Taizé. Mladé ve věku 18–35 let zveme na společné modlitby v duchu Taizé, biblické úvody vedené bratrem z Taizé, workshopy a sdílení ve skupinkách, do kterých budou zapojeni účastníci z ČR, Slovenska a dalších evropských zemí. Potvrzené jsou přednášky Tomáše Halíka, Marka Orka Váchy a Martiny Viktorie Kopecké. Dále proběhne také workshop biblických tanců. Rádi bychom také požádali pražské farní společenství o pomoc při zajištění ubytování v rodinách. Mladí účastníci jsou instruováni, aby si vzali spacák a karimatku, dále bychom vás rádi požádali o zajištění snídaně v sobotu 20. 4. a v neděli 21. 4.

Veškeré informace k přihláškám, programu a možnostem ubytování je možné nalézt na internetových stránkách setkání: *„Ty znáš můj neklid“: setkání mladých lidí z České republiky a Slovenska,** případně je možné oslovit organizátory přímo prostřednictvím e-mailu.**

Všechny modlitby budou veřejné, srdečně zveme k účasti všechny zájemce a zájemkyně!

PROGRAM SETKÁNÍ:

Všechny modlitby a většina dalších částí programu se budou konat v kostele u Salvátora, Salvátorská 1, Praha 1.

*) https://taize.fr/cs_article36721.html

**) taize.praha@gmail.com

Pátek 19. 4. 2024

- 16.00–18.00 příjem
- 19.30 večerní modlitba, v druhé části modlitba u kříže; poté odjezd do rodin

Sobota 20. 4. 2024

- snídaně v rodinách
- 9.00 ranní modlitba
- 10.00 biblický úvod, poté sdílení ve skupinkách
- 12.00 polední modlitba
- 13.00 oběd a výdej balíčků s večerí
- 15.30 workshopy
- 18.00 večere z balíčku
- 19.00 nácvik zpěvu
- 19.30 večerní modlitba se slavností světla; poté odjezd do rodin

Neděle 21. 4. 2024

- snídaně v rodinách
- účast na nedělní bohoslužbě
- 11.30 krátká modlitba a slovo na závěr

Těšíme se na Vás!

Jana Škubalová

TY ZNÁŠ MŮJ NEKLID

víkendové setkání Taizé

19.–21. 4. 2024

Mladí lidé z Česka i dalších evropských zemí přijedou v dubnu do Prahy na ekumenické setkání Taizé.

Máte možnost někoho ubytovat?

Další informace a odkaz na přihlašování

taize.praha@gmail.com

taize_cesko

Taizé - Pout' důvěry - ČR

forms.gle/om4XKkwcQMhoVrKq7A

JAK BYLA MÁ MODLITBA VYSLYŠENA

Podobně jako dnešní mládež, i my jsme se týdně scházeli, a to v kanceláři prvního faráře branického sboru, našeho milovaného bratra Timotea Pokorného. Po válce bylo mládeže hodně, ale když já jsem v době totality dorostl do konfirmačního věku, bylo nás pět, šest, možná sedm.

Já jsem se na naše schůzky těšil, stejně jako v neděli večer k Martinu ve zdi. Tam jsme se setkávali s našimi vrstevníky, se kterými jsme se seznámili v Herlíkovicích, v Táboře J. A. Komenského v Bělči nebo na letních brigádách a různých mimopražských setkáních.

Těšil jsem se na usměvavou, vstřícnou a k nám pubertákům tolerantní atmosféru, kterou náš „Timík“ kolem sebe vytvářel. Z naší vilky na Dobešce jsem do kostela seběhl za 10 minut, schody dolů z lesíka jsem bral po čtyřech. Zpátky domů do kopce to trvalo o hodně déle, obzvláště když jsme se šplhali hřebenovou stezkou, která začíná vedle kostela. V té době ji zvládala i děvčata, jak se nedávno zmínila sestra Milada Borovská. Dnes je, domnívám se, na stezku vstup zakázán.

Schůzky dorostu byly především nábožensky vzdělávací, vždy doplněné něčím zábavným. Mne nejvíc bavilo hledání v Bibli, v tom jsem soupeřil s Václavem Vernerem. Jediný moment, který mě netěšil, byla závěrečná modlitba. Střídali jsme se a já jsem vždy bez dechu čekal na můj čtvrtek. Nerad jsem v tom věku veřejně vystupoval, a přestože tato naše setkání neměla s předvoláváním ve třídě před tabulí mnoho společného, měl jsem stejnou trému a potichu jsem obdivoval ty, kteří se dokázali pomodlit téměř tak plynně jako bratr farář. Moje tréma byla tak silná, že jsem se ani nedokázal na těch pár vět připravit, jen jsem něco šablonovitě nábožného vyprsknul. Možná, že někteří na tom byli stejně, ale dokázali se uklidnit a tuto v podstatě rutinu zvládnout.

Spontánní, krátkou prosbu k Pánu Bohu jsem zvládnul o mnoho let později, když jsem bezmocně ležel na zemi pod sedmi těžkými sádrokartonovými deskami. Byl jsem tehdy na začátku rodinného života a neuměl jsem si představit, že bych hlavní část mého dospělého života strávil o berlích nebo na vozíčku. Fyzicky jsem byl zdatný, měli jsme dvě malé děti, nedávno koupený domek s třicetiletou hypotékou, já jsem byl dočasně bez práce a stát se mrzákem jen proto, že jsem byl nepozorný?

Jak k tomu došlo? Než jsem se vrátil do role plně výdělečné hlavy rodiny, věnoval jsem volný čas opravám a zlepšováním našeho domku. V Americe jsou

domky postavené z dřevěných trámů pokrytých uvnitř dřevotřískovými deskami. Stěny v jedné z místností si předchozí majitel obložil cedrovými šindeli, že prý má rád rustikální vzhled. Já jsem to strhnul a instaloval jsem sádrokartonové desky, kterých jsem měl sedm na výšku postavených v garáži, pro zabezpečení přes ně natažené lano, zakotvené na dvou stranách do zdi. Potřeboval jsem jen část desky, a tak jsem z nich vybíral tu, která byla otlučená, abych si z ní vyříznul potřebný kus. Lano jsem na jednom konci odpojil ze skoby ve zdi a postupně jsem si pravou rukou do nastavené levé jednotlivé desky od stěny odkláněl, abych našel tu nejvhodnější k rozřezání.

Desky jsou velké a těžké, zdatný člověk unese dvě. Já jsem je měl sice postavené na zemi, ale jak jsem si je jednu za druhou odkláněl od stěny do levé ruky, jejich sečtená váha rostla. Adrenalin bublal, já jsem se těšil na další dílčí úspěch v renovaci mé příští pracovny. Jedna deska, dvě, tři, levá bojarská ruka to zvládá, čtyři, pět a... najednou, levá ruka najednou bleskurychle zkolabovala a já jsem ležel na zemi pod šesti sádrokartonovými deskami, šokovaný, bezvládný, neschopný pohybu.

A v tom samém momentu ze mě vylétla ta spontánní modlitba, žádost, prosba: „Pane Bože, prosím Tě, mně nevádí bolest, ale, prosím Tě, moc Tě prosím, ať ze mne není mrzák.“ Jak se říká, moje modlitba byla vyslyšena. Mimo dočasné ztráty citu v mé levé holeni – jak desky spadly, i přes pevné džíny dokázaly přetrhnout podkožní nerv – a naraženého ramena jsem jako zázrakem zůstal zdravý, stále zdatný pětatřicátník. Co mne zachránilo, byla metr vysoká dřevěná stolička, a hlavně metr vysoká plechovka tvrdého asfaltu, které desky zmáčkly k zemi, ale ne docela, ve zbývající prostora jsem ležel já, vražený levým ramenem do sádrokartonové stěny, dřevěný trám napasovaný mezi mým ramenem a hlavou... Mráz mně běží po zádech, když na to vzpomínám.

Byl to zázrak? Byla to Boží vůle? Já na zázraky nevěřím.

Petr Bísek

Ládví, 5. 3. 2024

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník
Telefon: 739 244 833, 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

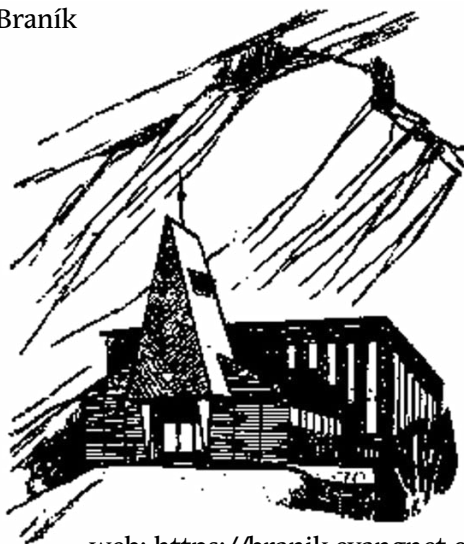
555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXX. ročník, číslo 3/březen 2024

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

